

~~Help~~ Hoera, ik ben een pony!

Gertrud Jetten

Illustraties: Ina Halleman

kluitman

Eerder verschenen:

Help, ik ben een pony! & Help, waar is mijn pony?!
(2-in-1-boek)

Op de hoogte blijven van alle paardenboeken die er
bij Kluitman verschijnen en meedoen aan winacties?
Volg dan @kluitman_paardenboeken op Instagram.

Nur 282/W092301

Bisac JUV002130

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXIII Tekst: Gertrud Jetten

© MMXXIII Illustraties: Ina Halleman

Vormgever omslag: Hannah Roos

Opmaak binnenwerk: Bureau NU

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

gertrudjetten.nl

inahalleman.be

Bij KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

1

Langzaam duwde Floor de Goede de deur van de dierenwinkel open. Langzaam, zodat ze zo lang mogelijk van het moment kon genieten. Ze sloot heel even haar ogen en fantaseerde dat ze hier kwam om nieuwe rijlaarzen en voer voor haar pony te kopen. Haar eigen pony. Zo lang als ze zich kon herinneren, droomde ze van pony's. Haar allergrootste, allerliefste wens was een eigen pony. Maar dat was net zo onmogelijk als naar de maan vliegen. Of de loterij winnen. Haar ouders hadden een hekel aan pony's. In feite hadden ze een hekel aan alle dieren, behalve als ze op hun bord lagen.

Floor zuchtte. Ze duwde de deur verder open en vroeg zich af waar ze het eerst naartoe zou gaan. De paardenspullen? De knaagdieren? Of de vogels? Voor haar verjaardag had ze een ratje gevraagd. Een ratje léék niet eens op een pony, maar het was beter dan niets. En nu had ze niets.

Een schattig wollig konijntje met beige pluishaartjes keek haar nieuwsgierig aan. Floor hield haar vingers voor de tralies zodat het dier eraan kon ruiken.

Een paar meter verderop was een groot hok met jonge ratjes. Er waren twee zwarte, een bruine en drie gevlekte ratjes. Floor hield haar adem in. Met een beetje geluk zou een van die ratjes van haar worden... Welke zou ze nemen?

'Kan ik je helpen?' vroeg een vriendelijke stem.

Floor keek op. Voor haar stond een oudere vrouw met kort grijs haar en lieve bruine ogen. Ze had een schort aan met daarop een plaatje van een lachende hond.

'Eh... nee,' antwoordde Floor. 'Nog niet. Maar binnenkort wel. Hopelijk krijg ik een ratje voor mijn verjaardag.'

De vrouw glimlachte. 'Wanneer ben je jarig?'

'Over een paar weken. Op 17 april. Dan word ik tien.'

'Wil je er alvast eentje uitzoeken?'

'Ik eh... Ik...' hakkelde Floor. Opgelaten keek ze naar de grond. 'Ik weet niet of mijn ouders dat goedvinden.'

'Ik snap het,' zei de vrouw. 'Kijk maar rustig rond.'

Floor kuierde naar het hok met de ratjes. Welke vond ze het leukste? De zwarte, besloot ze. Die had iets heel ondeugends! En hij was veruit de actiefste. Voorzichtig aaide ze het ratje over zijn rug. 'Wat ben je zacht,' zei ze bewonderend. 'Wil jij bij mij komen wonen?' Het ratje keek haar even aan en liep toen naar zijn voerbakje.

Ze bleef nog een tijdje staan kijken en liep weer verder. Via de katten- en hondenspullen kwam ze bij de paardenspullen. Zoals altijd begon haar hart sneller te kloppen. Ze raakte de rijlaarzen aan. Streelde de rijbroeken met haar ogen. Die roze was leuk! Of nee, die paarse was nog leuker.

Verliefd keek ze naar de halsters. Ze vond schimmels het mooiste... Welk halster zou dan het beste staan? Ze fronschte haar voorhoofd. Het lichtblauwe met glittertjes? Of het donkerrode? Ze zocht in haar jaszak naar haar portemonnee. Hoeveel geld had ze eigenlijk? Ze klikte haar portemonnee open en telde het geld. € 3,60. Hm, daar kon ze niet veel voor kopen.

Elastiekjes misschien? Dan kon ze de manen van Kees en Karel invlechten, de shetlanders op de kinderboerderij. Een kammetje kostte € 2,50. Floor beet op haar lip. Ze kon ze niet allebei kopen. Opeens viel haar oog op een schaal-tje met kleine zakjes. Er zaten paardensnoepjes in die eruitzagen als schuimpjes. *Bea's paardensmikkels* stond er in knaloranje letters op. En daaronder: *Onweerstaanbaar lekker!*

Floor pakte een zakje en keek naar de prijs. Een euro. Als ze de snoepjes kocht, zou ze nog geld overhouden voor iets anders. Ze bracht het zakje naar haar neus en rook eraan. Mmm, wat heerlijk! Ze sloot heel even haar ogen en zag zichzelf op het strand galopperen. Over de paars bloeiende hei en tijdens een springconcours. Ze stelde zich voor hoe haar ouders haar aan de kant toe stonden te juichen.

Als in een soort trance liep ze naar de kassa. 'Deze als-tublieft,' zei ze tegen de aardige vrouw met het grijze haar. Ze haalde een euro tevoorschijn en legde die op de toonbank.

De vrouw glimlachte vriendelijk. 'Veel plezier ermee. En niet zelf van nemen, hè?'

'Tuurlijk niet,' antwoordde Floor. Verbaasd keek ze naar de vrouw. Wat was dat nou voor een rare opmerking? Ze stopte de snoepjes in haar jaszak en liep naar buiten.

2

Floor stapte op haar fiets. Zou ze eerst langs Kees en Karel gaan of eerst naar huis? Ze besloot om eerst naar huis te gaan. Het was zaterdag vandaag, dus ze had alle tijd.

Ze zette haar fiets in het rek voor de flat waar ze woonde en duwde de zware deur open. In de hal was niemand. Helaas woonden er vooral oudere mensen in de flat, en bijna geen kinderen. Dat wil zeggen, geen kinderen van haar eigen leeftijd.

Ping! Daar was de lift al.

Mevrouw Poels stapte samen met haar witte hondje naar buiten.

Floor glimlachte naar de vrouw en aaide Arie even kort over zijn rug. Toen ging ze de lift in. Automatisch drukte ze op het knopje voor de vijfde verdieping.

Floor liep over de galerij naar hun appartement. Naast de deur stond een grote plastic plant met felrode bloemen. Aan de andere kant van de deur hing een donkergrijs bordje met daarop in zwarte letters: *Richard en Elvira de Goede*.

Floor kreeg een brok in haar keel. Ze was al bijna tien, maar haar ouders hadden nooit een nieuw naambordje laten maken. Het was net alsof zij er niet toe deed. Alsof ze niet bestond. Ze had nog liever gehad dat ze haar officiële naam op het bordje hadden gezet dan dit.

Floor heette voluit Florentina en haar ouders noemden haar ook vaak zo, ook al had Floor daar een hartgrondige hekel aan. Ze stak de sleutel in het slot en duwde de deur open. Voordat ze naar binnen ging, controleerde ze snel de onderkant van haar schoenen nog even. Schoon genoeg.

‘Hoi mam,’ riep ze. Er kwam geen antwoord.

Floor opende de deur van de woonkamer en zag haar moeder aan tafel zitten. Zoals elke zaterdag lakte ze haar nagels. Het was een belangrijk en precies werkje waarbij ze niet gestoord wilde worden. Maar eigenlijk wilde ze nooit gestoord worden... Althans, niet door Floor. Haar vriendinnen of collega’s mochten haar wél altijd storen.

‘Waar is papa?’ vroeg Floor.

‘Die zit te bellen.’ Floors moeder tilde een perfect gemanicuurde hand op en bekeek haar nagels.

‘Ik ben net bij de dierenwinkel geweest,’ begon Floor tegen beter weten in. ‘Ze hebben daar zulke lieve jonge ratjes! Mag ik er alsjeblieft een voor mijn verjaardag?’

Floors moeder keek haar vol afgrijzen aan. ‘Een ratje?’ vroeg ze met een vies gezicht ‘Zo’n smerig beest wil ik niet in huis hebben, hoor.’

Floor liet teleurgesteld haar schouders hangen.

Haar moeder had gehoopt dat haar dochter net als zichzelf een modepopje zou zijn. Een meisje dat hield van mooie kleren, make-up, nagellak en al die andere dingen waar Floor helemaal niks om gaf.

Floor hield juist van buiten spelen. Van dieren. Van zand en van water. Van frisse lucht. Het maakte haar niks uit als ze vies werd en ze had een hekel aan winkelen. Behalve bij de dierenwinkel dan. Of een ruitersportwinkel! Floor

was nog nooit in zo'n winkel geweest, maar het leek haar fantastisch.

'Wat hoor ik nou over een rat?' klonk plotseling de stem van haar vader. 'Zitten er ratten bij de flat?' Zijn kleine oogjes keken haar priemend aan en zijn zwarte snor trilde een beetje.

'Floor wil een rat voor haar verjaardag,' zei haar moeder verveeld. Ze pakte een spiegeltje en keek of haar blonde krullen nog goed zaten.

'Daar komt niks van in,' snauwde haar vader. 'Ratten zijn ongedierte. Gatverdamme! Die beesten leven in het riool en moeten worden uitgeroeid, vernietigd. En zoiets wil jij hier in huis halen?' Hij keek met een afkeurend gezicht naar zijn dochter.

Floor dacht aan het nieuwsgierige ratje met zijn zachte vacht. 'Dat is gemeen en oneerlijk,' riep ze. 'Ratjes zijn juist heel lief!' Boos keek ze naar haar vader. Hij leek zelf wel een rioolrat met zijn snorretje en zijn gluiperige oogjes...

'Een goudvis is alles wat je van me krijgt, jongedame,' ging Richard verder. 'Die is tenminste schoon.'

'Maar daar vind ik niks aan,' sputterde Floor nog tegen.

'Ik vind ook wel eens wat, Florentina,' bromde haar vader.

'Waarom doe je nou altijd zo lastig,' zei haar moeder zuchtend. 'Gedraag je nou gewoon wat meer als...'

'Elisa,' vulde Floor aan. 'Nou weet ik het wel!' Elisa was de dochter van de beste vriendin van haar moeder.

'Ik snap echt niet hoe wij aan zo'n kind komen, Richard,' zeurde haar moeder. 'Waarom lijkt ze nou niet wat meer op ons?'

Floor knipperde haar tranen weg. Waarom leken zij niet wat meer op haar?! Ze fantaseerde regelmatig dat ze was geadopteerd. Maar ze had de neus van haar vader en de krullen van haar moeder, dus ontkennen had geen zin. Dit waren echt haar ouders, of ze dat nou leuk vond of niet.

‘Weet je nog, schat, hoe we vroeger vaak samen gingen lunchen in de stad?’ ging haar moeder verder. ‘En dat we de rest van de middag lekker gingen winkelen.’

‘Ja, en dan ‘s avonds naar de film,’ voegde haar vader eraan toe. ‘En tot diep in de nacht dansen!’ Ze keken allebei zijdelings naar Floor en hun blikken vertelden haar dat dat nu niet meer kon.

Floor slikte moeizaam. Ze vroeg zich af of haar ouders eigenlijk wel blij met haar waren. Ze zeiden het nooit letterlijk, maar eigenlijk was dat ook niet nodig. Het was duidelijk genoeg. Ze had haar vader ooit tegen iemand horen zeggen dat hun leven veel leuker was voordat Floor geboren werd.

‘Ik heb broodjes gehaald bij de bakker,’ zei haar moeder. ‘En lekkere smeersels bij dat leuke zaakje ernaast.’ Ze borg haar nagelspullen op en liep naar de keuken.

‘En, Florentina, is er nog wat op school gebeurd afgelopen week?’ vroeg haar vader.

‘We hadden gisteren een proefwerk rekenen,’ vertelde Floor. ‘Ik had een negen!’

‘Rekenen is niet nodig voor meisjes,’ gromde haar vader. ‘Nou ja, misschien heb je er iets aan als je achter de kassa zit. Maar daar heb je ook rekenmachinetjes voor.’

Floor opende haar mond om tegen te sputteren, maar sloot hem toen weer. Het had toch geen zin. Volgens haar vader hoefden meisjes niet te studeren, maar dat was

precies wat Floor van plan was. Ze wilde dierenarts worden.

'Er is nog iets,' zei Floor voorzichtig. 'Ik heb nieuwe gym schoenen nodig.'

'Alweer?' Richards wenkbrauwen raakten bijna zijn zwarte haar. 'Je hebt pas nieuwe gekregen.'

'Dat is al ruim een half jaar geleden,' riep Floor. 'Ze zijn bijna te klein en er zit een gat in de zool.'

'Dat maakt niks uit,' zei haar vader. Hij wuifde met zijn hand. 'Als het regent, gaan jullie toch naar de gymzaal. Je zult heus geen natte voeten krijgen. Volgend schooljaar is vroeg genoeg.'

'Maar... papa...' hakkelde Floor.

'Genoeg, Florentina,' zei Richard streng. 'Het geld groeit me niet op de rug! Kinderen zijn peperduur, dat weet je best.'

Floor ging aan tafel zitten. De tranen prikten in haar ogen en ze had een grote brok in haar keel. Haar ouders deden graag alsof ze arm waren, maar dat was helemaal niet zo. Haar vader had een goede baan in de automatisering en haar moeder was schoonheidsspecialist.

Ze hadden pas geleden de hele flat opgeknapt en nieuw ingericht met saaie, grijze meubels die absoluut niet vies mochten worden. Er was niets in de kamer wat erop wees dat hier een kind woonde, zo opgeruimd en schoon was het er. In de parkeerkelder onder de flat stond een prachtige zwarte Mercedes met leren bekleding. Die auto was haar vaders grote trots.

Soms had Floor zin om er een flinke kras op te maken met haar fiets sleutel. *Krieeeeee*, als ze haar best deed, kon ze het geluid al horen... Ze glimlachte even, zonder dat ze

het zelf in de gaten had.

Haar vader zag het en blafte: 'Wat is er?'

'Niks,' zei Floor snel. Ze stond op en liep naar de keuken.

Haar vader bleef met een nors gezicht aan tafel zitten.

Hij liet zich graag bedienen.

3

Tijdens de lunch was Floor stil. Ze dacht aan vanmiddag. Aan de zachte vacht van Kees en Karel. Hun lieve ogen. Zo meteen zou ze naar de kinderberderij gaan.

Het enige voordeel van zulke ongeïnteresseerde ouders was dat ze bijna nooit vroegen wat ze ging doen en met wie. Ze vonden het lekker rustig als Floor weg was. Dan kon haar moeder uitgebreid roddelen met haar vriendinnen en haar vader languit snurken op de bank.

Floor hielp nog snel met afruimen en verdween toen naar haar kamer. Naar haar eigen, veilige plek. Nog veiliger en nog beter was het in haar eigen hoofd. Haar gedachten en haar fantasieën waren helemaal van haarzelf. In haar hoofd kon ze doen wat ze wilde, zijn wie ze wilde zijn. Altijd. Daar konden haar ouders niet bij.

Ze sloot de deur van haar kamer en keek rond. Op haar bed lag een vrolijk gebloemd dekbed. De muren mochten van haar ouders niet geschilderd worden en ze mocht ook niet veel ophangen, maar naast haar bed hing een poster van een prachtig wit paard op het strand. Er stond een kast vol kleren en een bureautje. Op het bureautje lag een oude laptop van haar vader.

Het was Floors dierbaarste bezit. Ze kon er spelletjes op doen, contact houden met haar vriendinnen Fatima en Milou en er vooral veel op opzoeken. Niet alleen over paar-

den, maar ook over allerlei andere dingen. Maar paarden waren haar lievelingsonderwerp. In de game die ze vaak speelde, kwam een nieuw ras voor: de menorquin.

Floor ging aan haar bureautje zitten en klapte de laptop open. Ze ontdekte dat menorquins van het Spaanse eiland Menorca kwamen. Het waren schitterende zwarte paarden met een trotse houding. Ze hadden prachtige volle manen en staarten.

Toen Floor alles wist wat ze weten wilde, ging ze verder met het spel. Al gauw ging ze helemaal op in een andere wereld. In het spel reed ze op een prachtige menorquinhengst op het strand, door een straat omzoomd met palmbomen, en vond ze de dief van een veulen. Daarna zwierf ze door Noorwegen op een fjordenpaard en ontdekte ze in een verlaten grot een schat.

Floor had nog nooit paardgereden, maar het spel was zo levensecht dat ze het gevoel had dat ze precies wist wat ze moest doen. En hoe het voelde. Ook leerde ze veel over verzorging, rassen en ziektes.

Na een paar uur klapte ze de laptop weer dicht en kleedde zich om. Haar moeder vond paarden stinken, dus ze mocht absoluut niet met nette kleren naar de kinderboerderij. En als ze thuiskwam, moest alles meteen in de was.

Ze liep naar de gang en haalde het zakje smikkels uit haar jaszak. Onmiddellijk rook ze weer die heerlijke geur. De smikkels roken naar... Naar wat eigenlijk? Ze kon het niet thuisbrengen. Vanille misschien. Of toch kersen? Of nee wacht: chocolade? Ze sloot even haar ogen en zag zichzelf op een schimmel tussen de bloeiende paarse heide rijden.

Uit de woonkamer kwamen tv-geluiden en daarbovenuit

waren de hoge stem van haar moeder en het gesnurk van haar vader te horen.

Floor nam het zakje smikkels mee naar haar kamer en maakte het open. Er zaten er zes in. Zou ze ze alle zes meenemen? Nee, ze besloot er twee te bewaren voor een andere keer. Ze haalde twee snoepjes uit het zakje en wilde ze in het schaalpje doen dat op haar bureautje stond, maar haar hand ging als vanzelf naar haar mond.

Hoe zouden ze smaken? Ze leken helemaal niet op paardensnoepjes, maar eerder op schuimpjes... Floor snoof de verrukkelijke geur diep op. Als ze nou eens een likje nam? Gewoon om te proeven?

Niet zelf van nemen, hè? hoorde ze plots de stem van de aardige vrouw van de dierenwinkel in haar hoofd.

Floor liet haar hand weer zakken. Was ze gek geworden? Ze ging toch geen paardensnoepje eten! Snel stopte ze vier snoepjes in de zak van haar bodywarmer en ze liet er twee in het schaalpje vallen. Toen stond ze op en ging naar buiten.

'Doei,' riep ze nog in de hal, maar er kwam geen antwoord.

Floor ging met de lift naar beneden en liep naar haar fiets. Het was prachtig voorjaarsweer. De zon scheen en de struiken naast de flat hadden frisse, groene blaadjes. Er waaide een zacht briesje.

Ze kon de weg naar de kinderboerderij dromen. Tussen de flats door naar het kleine winkelcentrum. Langs de bakker en de buurtsuper naar een klein slingerpaadje over het grasveld. Door een straat met huizen met voortuintjes. Langs een bosje. Dan linksaf en daarna weer linksaf. Nu kon ze de kinderboerderij al zien liggen.

Aan de straatkant stond een klein wit gebouw met rode luiken, waar de konijnen en cavia's in zaten. Daarnaast lag een weiland voor de kippen en eenden met een kleine vijver erin. Als je het paadje volgde, kwam je bij een uitloop met zand op de bodem. Daar woonden Kees en Karel.

Floor zette gedachteloos haar fiets in het rek en liep meteen door naar de pony's. 'Kees! Karel!' riep ze. 'Kom eens kijken wat ik heb!' Het was rustig op de kinderboerderij. De vrijwilligers waren al naar huis en er waren geen kinderen.

Kees en Karel spitsten hun oren. Het hooi was al een tijdje op en ze verveelden zich. Snel liepen ze naar de omheining.

'Hoi Kees,' zei Floor en ze aaide hem over zijn zachte vacht. Kees was roodbruin met witte manen en staart. Op

zijn voorhoofd had hij een wit vlekje. Karel had een diepzwarte vacht, zonder ook maar één wit haartje.

Karel duwde Kees opzij en rook belangstellend aan Floor. Ze begon te giechelen. 'Even wachten, jongens,' zei ze. Ze frummelde in de zak van haar bodywarmer. Waar waren die dingen nou? O, daar. 'Kijk,' zei ze en ze hield triomfantelijk de smikkels omhoog. Ze pakte er een en gaf hem aan Kees. En toen een aan Karel.

Ze wilde er weer een aan Kees geven, maar haar hand bleef halverwege steken. Die geur. Die verrukkelijke geur... Die onweerstaanbare geur! Wat waren dit voor dingen? Ze vouwde haar hand open en bekeek de smikkels goed. Er was niks bijzonders aan te zien. Behalve dan dat ze meer op schuimpjes leken dan op paardensnoepjes. En schuimpjes kon je eten, toch?

Floor dacht weer aan de woorden van de vrouw in de dierenwinkel. Wat een onzin... Waarom zou ze ze niet kunnen eten? Er zat toch geen vergif in?! Kees en Karel zagen er nog prima uit. Sterker nog, ze hingen met hun hoofd over de omheining te bedelen om nog een snoepje.

Als ze er zelf nou eentje nam... Dan kon ze die ander doormidden breken en aan de pony's geven. Weifelend keek ze naar de snoepjes. Zachtjes gloeiden ze in haar hand.

Toen kon ze zich niet meer beheersen. Ze pakte een snoepje en propte het in haar mond. Mmm, wat lekker! Het snoepje borrelde en bruiste, het siste en knalde. Floor sloot even haar ogen. Ze had nog nooit zoiets lekkers geproefd.

Dit was lekkerder dan de chocoladecake van oma Suus en lekkerder dan de schuimtaart van de bakker uit de

stad. Het was zelfs lekkerder dan de traktatie van Yra op school en die was echt superlekker geweest. Floor liet het schuimpje langzaam op haar tong smelten.

Toen gebeurde het. Als eerste viel het andere snoepje uit haar hand. Daarna knapte ze uit haar kleren. Haar armen werden benen. Haar benen eindigden in hoeven. Haar neus groeide en er staken lange zwarte sprieten uit. En haar, ze kreeg overal haar! Mooi glanzend, lichtbruin haar. Alleen haar zwarte krullen waren nog hetzelfde, behalve dan dat het nu manen waren en een lange staart. En dat ze nog meer krulden dan eerst.

‘Wat is er met jou gebeurd?’ riepen Kees en Karel stomverbaasd.

Floor keek net zo verbaasd terug. ‘Kunnen jullie praten?’

‘Tuurlijk kunnen we dat,’ antwoordde Karel gewichtig. ‘Dat konden we altijd al! Je verstond er alleen niks van. Maar wij verstonden jou wel.’

‘Je bedoelt dat mensen nu niet kunnen horen wat we zeggen?’ vroeg Floor nog even voor de zekerheid.

‘Dat is precies wat ik bedoel,’ beaamde Karel. Peinzend keek hij in de verte. ‘Maar wij horen alles wat zij zeggen! En we verstaan het nog ook.’ Hij schudde meewarig zijn hoofd. ‘En toch noemen sommige mensen ons dom.’

‘Weet je wel hoe je eruitziet?’ piepte Kees. Hij had een hoog stemmetje, in tegenstelling tot de basstem van Karel. En hij was veel praktischer ingesteld.

‘Eh... nee,’ antwoordde Floor. Ze keek om en schrok zich rot. ‘Ik ben een pony,’ riep ze. ‘Een echte pony!’

‘Inderdaad,’ zei Karel. Hij fronste zijn voorhoofd. ‘Alhoewel ik niet zeker weet of je wel een échte pony bent. Net was je nog een mens.’

Floor wist niet of ze blij of verdrietig was. Een pony, ze was een pony! Wat moest ze nu doen? Haar gescheurde kleren lagen in een hoopje op de grond. Onder een struik

zag ze het andere paardensnoepje liggen. Ze strekte haar hals en pakte het op met haar lippen. Als ze het zou opeten, werd ze misschien wel weer een mens...

Het snoepje borrelde en bruiste, net zoals eerst. Maar in plaats van een mens, voelde Floor zich nu nog meer pony dan daarvoor. 'Wat moet ik doen?' vroeg ze in paniek.

'Blijf bij ons,' bromde Karel. 'Gezellig!'

'Ik eh... ik weet niet, hoor,' hakkelde Floor. 'Denk je dat ze me hier laten staan?' Ze had niet veel ervaring met pony's, maar ze begreep dat ze een onzekere toekomst tegemoetging. Paarden en pony's hadden altijd een eigenaar, iemand die voor hen zorgde. Iemand die besloot wat er met hen zou gebeuren. En ook al wilde Floor van niemand zijn, ze wilde wel dat er voor haar werd gezorgd.

Ze had gelezen dat paarden naar de hoefsmid moesten en wormenkuren moesten krijgen en ingeënt moesten worden. Wacht even... wormenkuren? Zou dat betekenen dat er wormen in haar buik zaten? Ieks! Ze keek achterom. Gelukkig was er aan de buitenkant niks te zien, en ze voelde ook niks kriebelen. Ze huiverde even.

Het begon zacht te regenen. Floors eerste reactie was om te gaan schuilen, maar ze werd helemaal niet nat. De regen drupte gewoon van haar vacht en diezelfde vacht hield haar ook lekker warm. Misschien... was het wel leuk om een pony te zijn. In elk geval voor even.

Ze pakte haar kleren op met haar tanden en liep ermee naar de afvalbak. Behendig duwde ze de klep omhoog en vervolgens gooidde ze een voor een haar kleren erin.

Met een bonk viel de klep weer dicht. Zo, nu kon niemand zien wat er gebeurd was. Niet dat iemand het zou geloven...

'Wat ga je nu doen?' vroeg Karel. 'Zo meteen komt Lucia hooi brengen. Mag zij jou zien?'

Floor schudde haar hoofd. Lucia was een van de verzorgsters. Ze zou vast stomverbaasd zijn als er opeens een pony bij was gekomen. En daarna zou ze misschien wel de politie bellen, of een manege... Maar wat moest ze dan? Terug naar huis? Ze stelde zich het gezicht van haar ouders voor. Ze zouden zich rot schrikken! En waarschijnlijk zouden ze niet eens begrijpen dat zij het was. Of wel?

Haar moeder geloofde in geesten en andere rare dingen. Misschien snapte zij het. Alleen... hoe moest ze nou thuis komen? Een pony die dwars door Rotterdam liep, zou veel te veel opvallen.

'Ik wacht tot het donker wordt,' zei ze tegen Kees en Karel. 'En dan ga ik naar huis.'

Kees en Karel knikten.

'Kom je ons nog eens opzoeken?' vroeg Karel.

'Misschien,' zei Floor aarzelend. 'Ik weet niet hoe het allemaal verdergaat... Misschien zetten mijn ouders me wel in pensioen bij een leuke manege. Ik kan moeilijk thuis blijven wonen!' Ze fronste haar voorhoofd. Als pony kon ze niet meer ongemerkt door de stad lopen. Of fietsen. Of de tram nemen. Dus Kees en Karel opzoeken zou nog niet zo makkelijk zijn.

En stel dat ze weer een meisje wilde zijn, wat dan? Nu begon de ernst van de situatie pas echt tot haar door te dringen. Ze was veranderd in een pony en er was niets wat ze eraan kon doen. Bij die gedachte brak het zweet haar uit. Rustig maar, zei ze tegen zichzelf. Gewoon rustig blijven. Inademen en weer uitademen. Pfff...

'Wat is er?' vroeg Kees.

Floor schudde haar hoofd. 'Niks,' zei ze. Snel zette ze alle gedachten over mens worden en pony blijven uit haar hoofd. Eerst maar eens thuis zien te komen.

5

Toen Lucia hooi gebracht had en de andere dieren had verzorgd, kroop Floor uit de struiken en liep weer naar Kees en Karel toe. Kees pakte een grote pluk hooi en duwde hem over de omheining. 'Hier,' zei hij. 'Lekker!'

Floor trok er met haar tanden een plukje uit en begon erop te kauwen. 'Mmm,' deed ze. 'Beetje hard. Maar het smaakt best goed.'

'Gras is nog lekkerder,' zei Kees met zijn mond vol. 'Maar dat krijgen we bijna nooit.'

Floor dacht aan het grote grasveld waar ze een paar uur geleden overheen gefietst was. Zou gras echt zo lekker zijn als Kees zei? Ze zou het zo ontdekken...

Inmiddels schemerde het en Floor besloot om naar huis te gaan. 'Dag Kees,' zei Floor zacht. 'Dag Karel.'

'Dag Floor,' zeiden Kees en Karel met volle mond.

Floor keek om zich heen of ze niemand zag en stapte het terrein af.

Gelukkig was de poort open en kon ze zo naar buiten. Bij het fietsenrek stond ze even stil. Waar was haar fiets gebleven? Opeens herinnerde ze zich dat ze vergeten was om hem op slot te zetten.

Van schrik stond ze doodstil. Wat zou haar vader boos zijn! Toen grijnsde ze. Ze kon helemaal niet meer fietsen. En haar vader had straks wel wat anders aan zijn hoofd dan haar fiets! Opgewekt stapte ze door. Haar hoeven klepperden over het asfalt.

Het was rustig op straat. De meeste mensen zaten aan tafel te eten. Zouden haar ouders haar al missen? Vast wel, hield ze zichzelf voor. 'Waar is Florentina?' zou haar vader boos vragen. 'Weet ik veel,' zou haar moeder zeggen. 'Op haar kamer? Buiten?' Waarschijnlijk zouden ze elkaar de schuld ervan geven dat ze weg was.

Een stukje verderop zag Floor het bosje al liggen waar ze op de heenweg langs was gefietst. Achter haar hoorde ze een brommer. Floor ging over in draf en galoppeerde als vanzelf naar het bosje. De brommer minderde even vaart en reed toen weer door. Ze keek tussen de struiken door of er iemand te zien was. Niemand.

Rechts van het bosje was het grote grasveld en Floor kon de verleiding niet weerstaan. Ze liep ernaartoe en galoppeerde van links naar rechts over het veld. Ze zigzagde. Ze bokte. De graspollen vlogen in het rond! Ze ging